

Akılçelen

Dr. Sinan Us Dosyası

Ercan Akbay

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Ekrandaki çim sahanın ortasında beyaz giysili onlarca sporcu büyük bir ustalıkla dansa benzer figürler yapıyorlar. Eşzamanlı ritimle peş peşe iki adım atılır atılmaz dizler bükülüyor, kollar öne doğru savrulurken başlar hızla yana dönüyor. Bütün bu hareketler şaşılacak bir ahenk içinde yürüyor.

Kalabalığın ezici çoğunluğunu kadınlar oluşturuyor. Önlerinde duran liderleri, kaygısız bakışlı bu insanları bir orkestra şefi ustalığıyla yönlendirip yönetiyor; ensesinden yüzüne doğru uzanan çubuk mikrofona konuşan sarışın adamın görüntüsü sıkça geliyor ekrana.

“Ustalarının komutlarını büyülenmiş gibi dinleyip yerine getiren Sidoju’cu hanımlar, Anton Şihan’a karşı müthiş bir hayranlık duyuyorlar” diye anlatıyor televizyon sunucusu. “Bütün bunlar eski çağlardaki ilkel bir ayin izlenimi uyandırıyor. Ekranda izlemiş olduğunuz gibi, Sidoju kampındakilere zorlama yapıldığına dair herhangi bir belirti yok.”

Gerçekten de baygın bakışlı genç kadınlar, yüzlerindeki davetkâr gülümsemeleriyle seksüel hazzın dışavurumunu kitlesel hâle getirmiş gibi duruyorlar.

“İddialarınızı pek doğrulamayan bu karşıt durumu nasıl açıklıyorsunuz?”

Programın konuğu gayet soğuk bir tonda, “Onlar hipnoz altındalar” diye cevaplıyor kinayeli soruyu. “Bunda anlaşılmayacak bir şey yok.”

“Ben öyle düşünmüyorum” diye ısrar ediyor sunucu. “Eğer bu kursiyerlerin, bedenlerini iradeleri dışında ustalarına sunma durumu varsa -ki öyle olduğu iddia ediliyor- bu eylemin zor kullanma ve köleleştirme kavramlarıyla açıklanması anlamsız, çünkü Anton Şihan’ın gözünün içine, ona âşıkmiş gibi bakıyorlar.”

Sunucuyla birlikte stüdyodaki görüntüleri izleyen, ancak ismi ve yüzü saklı tutulan program konuğu, “Kadınların, Anton denilen ırz düşmanına tüm kapılarını ona âşık oldukları için açtıklarını düşünüyorsunuz, öyle mi?” diye soruyor kırılgan bir tonda. “Tarikat oluşumunu hazırlayıp onları bu hâle getiren tecavüzcünün hiç suçu yok demek ki...”

“Onu demek istemedim.”

“Programınızın başında size anlattıklarımı dikkate almamış gibisiniz.”

Sunucu kendi yorumunu aktarmayı sürdürüyor, konuğunun savını kabul etmeyerek çürütmeye uğraşılıyor. Çelişki yaratan bu davranış tarzının izleyicilerden daha fazla ilgi göreceğini düşünüyor. Mesele reyting meselesi. Tecavüze uğradığını iddia edenlerin şikâyetleri umurunda bile değil.

Kendi mantığı çerçevesinde ortaya koyduğu sebep-sonuç ilişkisinin çıkarımıyla o geceki stüdyo konuşunu ikna etmesi çok güç ama yine de kimliğini gizleyen ilginç kadının aklını çelmeye çalışıyor.

“Anlatılanlara göre, kadınlar arasında yarış var” diyor. “Anton Şihan’a kim önce sahip olacak diye birbirlerini ezmeler, onun ayakkabısını giydirmek için sıraya girmeler, yediği yemeğin artığını yemek için yarışmalar ve daha neler neler...”

Sunucu anlattıkça, program konuğu küskün sessizliğini koruyor. Katıldığı haber-magazin programını protesto edercesine, tek kelime bile konuşmuyor.

Sonunda, geceyi renklendirmek için konuşunu da kul-

lanmaya karar veren sunucu, “Peki, size göre bu tarikatın amacı ne?” diye soruyor alaycı bir tavırla. “Dünyayı ele geçirmek mi?”

Program konuğu ilk başta söylediklerini tekrarlamak zorunda kalıyor. “Sidoju Enstitüsü’ne gidenler, onun kölesi olmuş durumdadır” diyor. “Adam onlara istediği her şeyi yaptırıyor, gününü gün ediyor. Kadınların arasında inanılmaz bir itibarı var.”

“Evet, öyle görünüyor, ama neden yapıyor bunu?”

“Neden mi? Şaka yapıyorsunuz herhalde! Sorarım size, hangi erkek böyle bir güce erişmek istemez ki?”

Birlikte stüdyodaki dev ekrana doğru dönüyorlar.

Kırk altı yaşındaki sarışın, yeşil gözlü, çikik elmacık-kemikli, sert bakışlı adamın yüzü yeniden ekrana geliyor. Komutlar veriyor. İtaatkâr kadınlar o ne söylerse hemen yerine getiriyorlar. Kollarını savuruyor, bir adım geriye gidiyor, başlarını arkaya atıp göğüslerini öne çıkartıyorlar.

“Haklı olabilirsiniz” diyor sunucu en sonunda. “Bütün erkekler, çevrelerindeki kadınlara hükmedecek kudrete ve güce sahip olup harem kurma hayali peşindedir.”

Kamera uzaklaşmaya başlarken, sunucu programın rek-lama gireceğini anons ediyor. “Bizden ayrılmayın” diyor.

Genç kadınları büyüleyen güce sahip adam, Anton Şihan, evinin salonundaki kanepeden yavaş hareketlerle ayağa kalkıp eski model televizyonunu kapadı. Uzun uzun esnedi. Çalışma masasına doğru yürürken, “Herkes güçlü olmak için çalışır” diye mırıldandı kendi kendine. “Bin kişi yapmak ister, yalnızca bir kişi gerçekleştirir.”

Yorgun ve uykusuzdu, yine de sağlığı ve akli melekeleri yerinde sayılırdı. Nezarethanede geçirdiği sorgulardaki çağdışı muamele ve adli kovuşturmadaki ağır baskı sonrasında medyadaki karalama kampanyalarıyla birlikte peş peşe yaşadığı uykusuz geceler onu hayli yıpratmıştı.

Anton Şihan, seri tecavüz, darp ve nitelikli dolandırıcılık gibi pek çok ağır suçun yanı sıra, tarikat liderliğiyle suçlanıyordu. Müritlerini etkisi altına alarak, hattâ kimilerini -özellikle kadınları- hipnotize ederek, onlara her istediğini yaptırtan bir şarlatan olduğunu iddia ediyorlardı.

Dediklerine göre, Anton Şihan bir peygamber gibi davranıyor ve kendini bir tür illüzyonla yücelterek, bu ulaşılmazlığını, haris gözlerini paraya doymak için kullanıyordu. Servetinin, şöhretinin, gücünün ve etkileyciliğinin kaynağı buydu.

Anton'un savunmasına göreyse, aklını çeldiği bir grup kadınla birlikte bu eyleme kalkışan eski sevgilisi Deniz, onu önce başkalarına bir peygamber gibi sunup bundan çıkar sağlama peşine düşmüş, sonra da kendisini yardımcı mertebesine getiren ustasının bahşettiği imkânları onun aleyhine kullanmıştı.

Bu saldırıya hazırlıksız yakalanan Anton, ciddiye alınır savunma yapamıyor, Deniz'in sistematik biçimde uyguladığı kara propagandaysa bitmek bilmiyordu.

Gazetelerde her gün daha rezil bir haberde, televizyonlarda her akşam daha günahkâr bir programda adı geçiyordu. Verip veriştiriyorlar, özel hayatını ayaklar altına alıyorlardı; hakkındaki iddiaların sayısını giderek artırıyorlardı.

Medya kuruluşlarının gündem yaratmak ve daha çok satmaktan başka amaçları yoktu elbette. Ülkedeki yüksek tirajlı gazetelerden birinin verdiği skandal haberin başlığı şöyleydi: *Gözaltına alınan Sidoju Ustası adliyeye çıkarıldı.*

Alt başlıklarda çeşitli fotoğraf ve ilgili ilgisiz pek çok başka görsel malzemeyle birlikte, bu flaş haberi kısa özgeçmişleriyle birlikte, kurucusu olduğu Sidoju Enstitüsü'nün tarihçesi süslemekteydi:

İstanbul Cumhuriyet Savcılığı tarafından yürütülen soruşturmanın ardından dosya Asayiş Şube Müdürlüğü'ne gönderildi. Polis, Anton Şihan'ı gözaltına aldı.

Asayiş Şube'deki polisler sanki ona kötü davranmak için talimat almış gibiydi. Neden? Bir mantık çerçevesine sokup anlayamamıştı bunu. Hafta sonunda gözaltında kalması için bilinçli olarak yapılan operasyonun zamanlaması da dikkat çekiciydi. Yaka paça nezarethaneye atılmış, avukatıyla konuşamamış, kimseye haber verememişti.

Nitelikli dolandırıcılık suçlamasından dolayı, işin içine Mali Şube de girmiş ve birimlerin sorguları kırk sekiz saat sürmüştü. Rütbeli polislerin biri gidip diğeri gelmiş ve her biri kendi uzmanlık konusunda tutanak hazırlamıştı. Anton verdiği ifadelerin sayısını bile bilemez olmuştu.

Asayiş Şube'nin sorgu odasında -kim bilir kaçınıcı defa ifadesi alınırken- "Hakkınızda çok ciddi iddialar var" diye söze girmişti bir komiser yardımcısı. "Bir tane olsa, intikam diyeceğim ama şikâyetçi kadınların hepsi benzer şeyler anlatıyor."

"Evet, kadınlar hep aynı hikâyeyi anlatıyorlar, çünkü bu tezgâhı birlikte kurgulayıp planladılar. Herkesin bildiği gibi, bu karanlık senaryoyu şöhret ve para peşindeki kötü niyetli avukatların yol göstermesiyle ortaklaşa yazdılar."

"Şikâyetlerin amacı nedir peki?"

"Beni alaşağı etmenin ve kurucusu olduğum Sidoju Enstitüsü'nün mal varlığına ne pahasına olursa olsun sahip olmanın peşindeler."

Şikâyetçi kadınların asıl hedeflerini, ifade verdiği rütbeli polislere açıklamaya çalıştığında, sözlerine itibar etmemişler, savunmasını resmî tutanağa yazarken gerekçelerini çarpıtmışlar, tecavüz iddialarının arkasındaki hedefin para olduğunu zihinlerinde dahi canlandıramamışlardı.

Kabahati kendisinde görüyordu Anton. Onu ülkenin en itibarsız insanlarından biri hâline getirilebilmek için var gücüyle çalışan -en yakınındaki- bu kepaze kadınlarla savaşmak zorunda kalacağıının alametleri belirlediğinde, başına gelebilecekleri sezip anlamış, ancak önlem almakta çok gecikmişti.

Şimdiyse, eğer bütün bu saldırılara rağmen metanetli kalmayı başarabilirse, hakkındaki şikâyetleri ve hukuki süreci bir biçimde savuşturduktan sonra hayatını yeniden kurup eski saygınlığına -en azından bir bölümüne- kavuşabilmeyi umuyordu.

Özeleştiri üzerine vicdan muhasebesi yapıp aldığı kararları tekrar düşündü. Aklı iyice karıştı. Karanlık tünelin ucunda umut veren bir ışık kaynağı görünmediği hâlde, direnmeyi sürdürmekten başka çaresi olmadığını, aldığı bütün darbelerle rağmen yere düşmemesi gerektiğini bir kez daha telkin etti kendi kendine.

Kuşkular sanrılara dönüşüp de zihni tamamen bloke olunca, “Uyuyup dinlenmem gerek” diye geçirdi aklından. “Gün ola, devran döne...”

Işıkları söndürdükten sonra yatak odasına geçip uymaya hazırlanırken, salonda unuttuğu cep telefonunun çaldığını duydu. Gece yarısını biraz geçmişti. Gerisin geriye dönüp sehpanın üzerinde duran telefonun ekranına baktı.

Eski sevgilisi, yeni düşmanı Deniz’in adını görünce fazla şaşırmadı. Aralarındaki husumet, iletişimi tamamen kopartacak kadar uç seviyeye ulaşmış olmasına rağmen çağrıyı yanıtladı.

“Merhaba Deniz, nasılsın?”

Deniz’in sesi kayıtsız gibiydi. Hal hatır soran birkaç gayri samimi cümleden sonra hemen konuya girdi. “Ben iyiyim de, Sidoju Enstitüsü’ne yazık oluyor” dedi. “Bütün bunlar neye hizmet edecek, pek emin değilim.”

Aralarında sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat konuşuyordu. Eski sevgilisi Anton’a sabah erken saatlerde çekilip de az önce yayınlanan televizyon programını izleyip izlemediğini sordu.

“İzlemez miyim hiç? Tebrik ederim seni.”

“Daha yeni başladım. Bundan sonraki darbeler çok

daha sert olacak. İki türlü cezalandırılacaksınız: Hem hapse girecek hem de bir daha insan içine çıkamayacaksınız. Karar sizin...”

“Anlaşalım mı diyorsun?”

“Zararın neresinden dönseniz kârdır. Eğer istediklerimi vermeyi kabul ederseniz, ben de gerekeni yaparım.”

Yoksa şans Anton’un ayağına mı gelmişti?

Anton bu, ilginç olduğu kadar da tanıdık tavır karşısında durup düşünürken, Deniz’in haklılığı ya da haksızlığı konusunda bir yorumda bulunmamayı tercih etti. Sessiz kaldı.

“Bir uzlaşmaya varabilmemiz için size gelmeliyim” diye devam etti Deniz. “Geri çeviremeyeceğiniz kadar cazip bir teklifim var. Bunu telefonda değil, yüz yüze konuşmak istiyorum.”

Yedi yıl süren ve hayatın hemen her anını birlikte geçirdikleri bir ilişkinin diyaloglarının hâlâ sizli bizli yapılması Anton’un gülümsemesine neden oldu. Bu bir oyundu, evet, onunla ilk tanıştığında başlatıp birlikte yatağa girdiğinde dahi sürdürdüğü bu resmî konuşma stili, Deniz’in partnerini uarmakta kullandığı erotik bir fanteziydi. “Asalet” çağrışıyordu.

Eski sevgilisiyle artık ne cinselliğe ne de geleceğe dair bir konu konuşmak niyetindeydi Anton. Onu bir daha hiç görmek istemiyordu. “Eğer gerçekten makul bir teklifin varsa, telefonda konuşup bitirelim” dedi. “Yüz yüze görüşmeye gerek yok.”

“Bunlar telefonda konuşulacak işler değil. Belki soruna birlikte çözüm bulabiliriz. Elbette eğer uzlaşmak istiyorsanız...”

Anton içinde bulunduğu anı hızla değerlendirmeye çalıştı. Bu yumuşak yaklaşımın altmetnini okuyabilecek kadar zeki biriydi, tedbirli davranıp birkaç saniye daha çekimser kaldı. Japonya’daki çıraklık günlerinden edindiği yararlı bir alışkanlıktı bu.